

Розділ 14

– Заходьте, дорогенький, заходьте!

Галя, миловидна жіночка років сорока п'яти, у претензійному шовковому халаті в японському стилі і з яскравим макіяжем, широко посміхалася, показуючи Маркові його кімнату. Водій був правий: квартира непогана, очевидно, у центрі міста, і замок Марк встиг побачити краєм ока. От тільки господиня... Якось надто вже опікувалася вона гостем, надто детально розказувала, що ось це – шафа, а це – полички, а на полички можна покласти свої речі... Вона говорила, говорила, говорила без упину:

– Ви не хвилюйтеся, Марчику, тут Вас ніхто не потурбує... Ми з чоловіком цілий день на роботі, тільки ввечері приходимо, тихенько, як мишки, а Анжелочка... Вона також Вам не завадить. Вона тихенько сидить у себе в кімнаті, музичку слухає – ви ж любите музику, Марчику?

Музику Марк почув, як тільки увійшов до квартири – якась попса, судячи з усього. Він розібрав тільки уривки російських слів – «Ты меня кинула», «Мы не пара, не пара» чи щось таке – російську він знав значно гірше, ніж українську, та ще й у популярних пісеньках, як він давно помітив, дошукуватися глуду марно. Як би так делікатно пояснити, щоб музика була не так голосно? – думав він, розпаковуючи речі. Хазяйка, здавалося, і не думала йти з кімнати.

– Пані Галю, – нарешті не витримав Марк, – дякую, не турбуйтеся, все гаразд. Я вже далі сам розберуся.

– А, так, так, – щебетала господиня, – не буду Вам заважати, Марчику, не буду заважати. Ви розкладайте речі, а тоді приходьте на кухню – будемо вечеряти.

Марк таки добряче зголоднів. Хліб з бринзою і яблука, які дав на дорогу вуйко Микола, та ще водієві бутерброди – от і весь обід за цілий день. Тому, хоч і не хотілося зайвий раз контактувати з господарями, голод виявився сильнішим. «Та й, до речі, з господарем треба би познайомитися, і з цією, як її... Анжелочкою... Як же вони не попередили, що у них донька-підліток? Компанії, напевно, водить, музику цю ідіотську слухає...»

Марк вийшов на кухню. Господар, сивуватий чоловік, високий, міцної статури, але якийсь ніби трохи переляканий, потис йому руку. «Петро Васильович, – представився він, – можна просто Петро». Він сів у кутку, подалі від гостя і від дружини, і втупився в газету, відгородившись нею від цілого світу.

Господиня поралася біля плити, на якій все булькало, вирувало, кипіло, ніби готували обід на величезну компанію.

– От не попередив швагер, що гості будуть, то вже вибачайте, Марчику, як то кажуть, чим хата багата... Ну вже на завтра приготую щось нормальне, а так вже...

– Та ви не турбуйтеся, – Марк з жахом дивився на купу киплячих каструль. – Я буду обідати в місті, і снідати також, і вечеряти... Це тільки сьогодні, я просто не знаю, куди можна піти.

– Та ви що? – Галя високо підняла нафарбовані брови. – Як можна? Щоб ото гість у хаті – і я не нагодувала? Світ такого не бачив! Знаєте, Марчику, волинянки – найкращі у світі господині. – Вона кокетливо усміхалася, і Маркові від цього стало ще більш неприємно. – Ніде так не нагодують, як на Волині. Правда, доцю? – звернулася вона кудись за Маркову спину.

Марк озирнувся і мало не підскаочив від несподіванки. Анжелочка виявилася зовсім не підлітком, як він чомусь вирішив – це була здорова дівуля, густо нафарбована, як і мама, і в такому відкритому одязі, що він себе відчув якось незручно. Важко було визначити, скільки їй років – може, двадцять вісім? тридцять?

– Анжела, – вона грайливо простягла руку для поцілунку. Марк, незвичний до таких тонкощів, від несподіванки просто потиснув руку. Обидві жінки розсміялися.

– Марчику, Ви такий європеєць... – Галя підморгнула оком. – Ви знаєте, я була в Німеччині, в Мюнхені... Ви з Мюнхена, правда?

– Ні, я з Бремена...

– Та яка різниця... Так от, у Німеччині... Ви знаєте, так мені там сподобалося! Все для людей, все для людей! І я тоді сказала: Анжелочко, мусимо з тобою жити в Німеччині. Така прекрасна країна, ну просто чудо! Ой, ну що ж ви стоїте? Сідайте, сідайте до столу! Ось тут, біля Анжелочки! Давайте, покладу Вам вареничків. Ось ці з картоплею, ці з капустою, ці з сиром... Підливочку ще грибну, сметанку... Їжте-їжте, не соромтеся!

Марк сидів, як на розпеченому вугіллі. «Це ж лише на день-два», – вкотре повторював він собі.